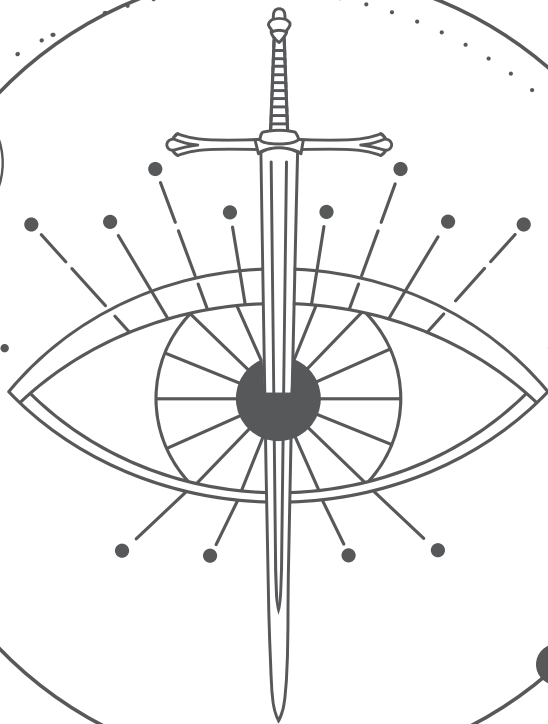

ATLAS VALITUT OLIVIE BLAKE

SUOMENTANUT SARIANNA SILVONEN

Englanninkielinen alkuteos *The Atlas Six*

THE ATLAS SIX © 2022 by Olivie Blake

Published by arrangement with Tom Doherty Associates,
through Ulf Töregård Agency AB.

Alkuperäinen kansi: Jamie Stafford-Hill

ISBN 978-952-364-259-1

© Kustannusosakeyhtiö Aula & Co, 2023

Paino: Tallinna Raamatutrükikoda

Kustannusosakeyhtiö Aula & Co
Kalevankatu 34, 00180 Helsinki
aulakustannus.fi

*Fyysikkopojalle ja tähtisilmätytölle
ja Lord Oliverille, kiitos kaikesta*

ALKU, 9

I: ASEISTUS, 15

II: TOTUUS, 67

III: TAISTELU, 105

IV: AVARUUS, 167

V: AIKA, 231

VI: AJATUS, 305

VII: AIKOMUS, 385

VIII: KUOLEMA, 457

LOPPU, 545

ALKU

Ptolemaiosten kuninkaallinen kirjasto Aleksandriassa oli noussut esiin niin usein maailman historiassa, että aihe saattoi jo tuntua kuluneelta. Historia oli todistanut, että kirjasto jaksoi kiehtoa ihmisiä loputtomasti joko siksi, että vain mielikuvitus asetti rajat sille millaista tietoa se ehkä kätki sisäänsä, tai siksi, että ihmiskunta kaipa-
paa kaikkein kiihkeimmin sitä mikä on meille yhteistä. Ylipäänsä kaikilla on taipumusta rakastaa sitä, mikä on kiellettyä, ja useimmissa tapauksissa juuri tieto on sellaista, etenkin kadonnut tieto. Niin kulunut esimerkki kuin Aleksandrian kirjasto ehkä olikin, siellä oli jokaiselle jotakin kaivattavaa, eikä ihmiskunta ole koskaan kyennyt vastustamaan kaukaisen tuntemattoman kutsua.

Ennen tuhoutumistaan kirjaston sanottiin sisältäneen yli neljä-sataatuhatta papyruskääröä täynnä kirjoituksia, jotka koskivat historiaa, matematiikkaa, luonnontieteitä, insinööritaitoa ja taikuutta. Monet uskovat virheellisesti, että aika tikittää tasaiseen tahtiin ylöspäin pitkin kasvun ja edistyksen vakaata kaarta, mutta sellaiseen muotoon kertomus usein vääristyy, kun historian kirjoittavat voittajat. Tosiasiassa aika sellaisena kuin me sen koemme aaltoilee kuin vuorovesi ja kulkee kehää sen sijaan, että suuntaisi suoraan eteenpäin. Se, mitä yhteiskunnassa milloinkin arvostetaan tai paheksutaan, muuttuu jatkuvasti, eikä tieto liiku aina suoraviivaisesti eteenpäin. Sama pätee taikuuteen.

Vain harva tietää totuuden: Aleksandrian kirjasto paloi, jotta se pelastuisi. Se kuoli kohotakseen uuteen loistoon, ei niinkään vertauskuvallisen feenikslinnun tavoin vaan pikemminkin sherlock-maisen strategisesti. Kun Julius Caesar nousi valtaan, Aleksandrian muinaisille edunvalvojille kävi selväksi, että menestyvällä valtakunnalla on oltava kolme tukipilaria: alistaminen, toivottomuus ja tietämättömyys. He tiesivät myös, että vastaavanlaiset pyrkimykset itsevaltiuteen piinaisivat maailmaa ikuisesti, ja niin ollen he päättivät, että tämä arvokas arkisto pitäisi kätkeä huolellisesti, jotta se säilyisi.

Kuolemalla katoaminen ja uudelleen aloittaminen oli oikeastaan ikivanha temppu. Jälleensyntyminen riippui kokonaan kirjaston kyvystä säilyttää salaisuutensa. Medevalaiset – taikuutta taitavan väestönosan oppineimmat – saivat hyödyntää kirjaston tietoja, kunhan he sitoutuivat myös huolehtimaan kirjastosta. Kirjaston jäänteistä kasvoi seura, jonka jäsenet nauttivat huomattavia etuoikeuksia, mutta kantoivat myös huomattavaa vastuuta. Heillä oli kättensä ulottuvilla kaikki maailman tieto, ja vastineeksi heidän tuli vain huolehtia siitä ja kartuttaa sitä.

Sitä mukaa kun käsitys maailmasta laajeni Babylonian, Karthagon ja Konstantinopolin kirjastojen rajojen ulkopuolelle kattamaan myös islamilaisten ja aasialaisten kirjastojen kokoelmat, jotka katosivat sittemmin imperialismiin syövereihin, laajenivat myös Aleksandrian kirjaston arkistot. Medevalaisten vaikutusvalta kasvoi, ja samoin kasvoi niin sanottu Aleksandria-seura. Joka kymmenes vuosi valittiin uusi ryhmä kokeilaita vuodeksi opiskelemaan, perehtymään arkistoon ja hiomaan taitojaan taikuudessa, jota he harjoittaisivat koko elinikänsä. Vuoden ajan jokainen seuran valitsema henkilö asui, söi ja nukkui kirjaston tiluksilla ja käytti kaiken aikansa arkiston parissa. Vuoden lopuksi viisi kuudesta kokeilaasta vihittiin seuran jäseniksi. He viettivät kirjastossa vielä toisen vuoden noudattaen ankaraa yksilöllistä opintosuunnitelmaa, minkä jälkeen

heille tarjottiin tilaisuus jäädä jatkamaan tutkimustaan edelleen – tai sitten he saattoivat hyväksyä ulkopuolisen työtarjouksen, mikä oli todennäköisempi vaihtoehto. Aleksandrialaisista tuli tavallisesti poliittisia johtajia, mesenaatteja, toimitusjohtajia sekä palkittuja tieteilijöitä ja taiteilijoita. Jäseneksi vihkimisen jälkeen aleksandrialaiset saivat osakseen enemmän vaurautta, valtaa, kunniaa ja tietoa kuin villeimmissä unelmissaan – ja näin ollen kokelaaksi valinta oli ensimmäinen askel polulla mahdollisuuksien täyttämään elämään.

Kaiken tämän Dalton Ellery kertoi tuoreimmalle kokelasjoukolle, joista kenellekään ei ollut kerrottu miksi he olivat täällä tai mistä he kilpailisivat. Todennäköisesti he eivät vielä ymmärtäneet, että koska Dalton Ellery seisoi tässä heidän edessään, se todisti hänen olevan ainutlaatuisen taitava medeialainen, jonka kaltaista ei tavattaisi moneen sukupolveen ja joka oli valinnut juuri tämän polun kaikista niistä, joista olisi voinut valita. Kuten hekin, Dalton oli kerran hylännyt ihmisen, joka olisi voinut olla, ja elämän, jota olisi voinut elää – joka olisi luultavasti ollut varsin tavanomainen verrattuna nykyiseen. Hänellä olisi ollut jonkinlainen ammatti, ehkä jopa hyväpalkkainen, ja hän olisi kantanut kortensa kuolevaisten kansantalouteen jollakin hyödyllisellä tavalla, mutta hän ei olisi saanut todistaa mitään sellaista, mitä oli nähnyt hyväksytyttyään seuran tarjouksen. Jos hän olisi toiminut yksin, hänen taikuutensa olisi ehkä ollut epätavallisen voimakasta, mutta hän ei olisi yltänyt poikkeuksellisiin suorituksiin. Kaikkien ihmisten tavoin hän olisi vääjäämättä antanut myöten arkipäivän kamppailulle ja tylsistymiselle – mutta nyt hänelle ei kävisi niin. Vähäpätöisen elämän mitättömyys oli vain yksi niistä monista asioista, jotka eivät olleet uhanneet häntä enää koskaan sen jälkeen, kun hän oli istunut tässä samassa huoneessa kymmenen vuotta aikaisemmin.

Dalton katsoi kokelaiden kasvoja ja kuvitteli taas, millaista elämää olisi voinut elää; millaista elämää he *kaikki* olisivat voineet elää, jos heille ei olisi tarjottu tällaista... aarretta. Ikuista loistoa. Verra-

tonta viisautta. Täällä he pääsisivät käsiksi salaisuuksiin, jotka olivat pysyneet maailmalta piilossa satoja tai tuhansia vuosia. He saivat tutustua asioihin, joita tavalliset silmät eivät koskaan näkisi eivätkä vähäisemmät mielet mitenkään kykenisi käsittämään.

Tässä kirjastossa heidän elämänsä muuttuisivat. Täällä heidän aiemmat itsensä tuhoutuisivat kuin kirjasto itse, rakentuisivat uudeleen ja kätkeytyisivät varjoihin piiloon kaikilta paitsi edunvalvojilta, aleksandrialaisilta ja elämättömien elämien sekä tallaamattomien polkujen haamuilta.

Dalton olisi voinut sanoa, että suuruus ei ollut helppoa, ja lisätä, ettei suuruutta koskaan tarjottu kellekään, joka ei kestäisi sen taakkaa. Sen sijaan hän vain kertoi kokelaille kirjastosta, matkasta joka heitä odottaisi tästä hetkestä jäseneksi vihkimiseen ja siitä, mikä oli nyt heidän ulottuvillaan – jos heillä vain riitti rohkeutta kurottaa tarttumaan siihen.

He kuuntelivat lumoutuneina, ja syystäkin. Dalton oli erittäin hyvä puhaltamaan eloa asioihin, ajatuksiin ja esineisiin. Se oli hienovarainen taito. Niin hienovarainen, ettei se näyttänyt lainkaan taikuudelta, minkä ansiosta hän oli poikkeuksellisen lahjakas tutkija. Juuri sen ansiosta hän sopi täydellisesti ottamaan vastaan uudet aleksandrialaiskokelaat.

Jo ennen kuin Dalton alkoi puhua, hän tiesi, että kaikki hyväksyisivät tarjouksen. Kysymys oli oikeastaan pelkästä muodollisuudesta. Kukaan ei kieltäytynyt kutsusta Aleksandria-seuraan. Edes ne, jotka teeskentelivät välinpitämätöntä, eivät pystyisi vastustamaan sitä. Dalton tiesi, että he taistelisivat kynsin hampain selviytyäkseen seuraavasta vuodesta, ja jos he olisivat niin sitkeitä ja lahjakkaita kuin seura oletti heidän olevan, useimmat heistä selviytyisivätkin.

Useimmat.